

یلای مادران سیه پوش

حسن حسام

صدایت

از حنجره خونین می گزرد
و بر لبان خشک و ماسیده
یخ می بندد

هنوز هجرانی می خوانی
با نگاهی مات
گمشده در هیچ جا

زحمت را می خراشی مادر!

هنوز هم
چشمان پائیزی ات
این گل را می پاید
خفته در جنون عاشقی
پیچیده در « نه » خونین
پرپر

غرقه در گردادب جنونی مادر!

داعی بر دل
وکینه زاری در جان داری
مرغ سربریده را مانی
پیش
از آنکه جان تهی کند ،
بال بال می زند !

چه بار سنگینی داری مادر!

به چون بید در معبر باد
پیچان
پیچان
می پیچی در خود

ومشت می کوبی با درد
بر سینه زمخت شب سرد
دل پرندہ را مانی
بر هیمه ای گداخته

گُر می گیری
گُر می گیری

چه روزگاری داری مادر !

این سوتر اما
در این کشtarگاه
به زمستانی چنین بلند
هر صبح و هر شام
در فُرق معابر
بر گلسته ها
اذان می گویند
و در مساجد بیداد
قاریان
به قرائت مشغولند
امام جماعت
در راه است!

8/9/2015

پاریس